

החולים, כדי שאם ימות, שלא יגרם ל-
פאניקה. החולה הוצא לפרוודור וניתן לו
חמצן. אבל הרופאים איחרו. החולה מת.

שבוע אחרי זה הגיעה למחלקה אשה
צעירה, בשעות הערב, אחרי ששהתה במח-
לקת עזרה ראשונה מעשר בבוקר. היא
סבלה מכאבי בטן חזקים, והקיאה כל כמה
דקות. אחרי מספר שעות של הקאה חר-
זרת ונשנית שם, בדקו אותה הרופאים ב-
עזרה ראשונה. הם לא מצאו אצלה דבר.
ציינו על הכרטיס שלה: החולה היסטורית.
עם כרטיס זה היא הגיעה למחלקה שלנו.
אצלנו היא המשיכה להקיא כל כמה דקות.
כך זה נמשך עשרים שעות. לבסוף קראה
אחת מהצוות לרופאים שיבדקו אותה שוב.
אז באו ארבעה רופאים ממחלקה חירורגית
א, בלוויית הרופא הראשי של המחלקה,
ובדקו אותה. רק אז התברר שיש לה
דלקת קרום הבטן, והכניסו אותה בהול
לחדרניתוח.

זאת סיפרה לכתב העולם הזה, השבוע,
אחות העובדת במחלקת הקבלה בבית-חולים
איכילוב בתל-אביב.

**הקבלה שנסתמה: חולים המתקבלים לחדר הקבלה ב"איכילוב,
נשארים תקועים שם, אינם מועברים למחלקות הסתומות.**

**אני כבר יותר משנה לא קורא עי-
תונים.** כבר חצי שנה אני לא מסוגל
לצאת לעבודה. אני כמעט לא רואה כלום.
לפני עשרה חודשים פניתי לרופא שלי
והתלוננתי שהראייה שלי התקלקלה. הוא
איבחן אצלי קטרה. אני בן 52. הרופא הו-
דיע לי שאני צריך לעבור ניתוח מייד, כי
הראייה שלי תחלש עד לעיוורון, בלי זה.
באתי עם ההפניה לאיכילוב, קבעו לי
תור לעוד חודשיים. שלוש פעמים דחו לי
את התור. עכשיו, תשעה חודשים אחרי
שבאתי לכאן בפעם הראשונה, אני סוף-סוף
בפנים ומחכה לניתוח.

זאת סיפר השבוע לכתב העולם הזה

סכונה: בתי החולים הם מלכודת מוות

נחמן צלינק, קשיש רוה ונמוך-קומה, מומ-
חה למכניקה עדינה, השוכן באיכילוב.

**אשה בת שלושים התעלפה במו-
צ'י, נית, והנגז הביא אותה למחלקת
עזרה ראשונה אצלנו. פקידת-הקבלה עיכבה
אותה ודרשה ממנה שבע לירות. האשה
שילמה בשטר של 50 ל"ג, אבל עד שקיבלה
את העורך הקאה והתעלפה שוב. ללא כל
תגובה מצד פקידת-הקבלה, או האחיות וה-
רופאים שנמצאו במקום. רק עובדי-הניקיון
ניגשו עם מטלית וניקה את הרצפה.**

«כשהחולה נכנסה למחלקת עזרה ראשונה,
לא היה לה אפילו כיסא לשבת עליו, שלא
לדבר כבר על מיטה לשכב. היא עמדה ו-
נשענה על אחד השולחנות, וכל חמש דקות
ניגשה לנוחיות להקיא. כשלא הספיקה,
הקיא במקום. עובדי-הניקיון ניקה, ואיש
לא ניגש אליה.

לבסוף, כשהיא התאוששה מעט, היא
צילצלה לבעלה שיבוא לקחת אותה. הבעל,
שלא ידע שאשתו בבית-חולים בכלל, שמע
מה שקרה, רץ להנהלה ועשה סקנדל. הי-
מנהל לא היה, אבל המזכירה שלו צילצלה
למחלקה, ודרשה שיטפלו בחולה.

זה לא השפיע על אף אחד. שתי זקנות
שישבו יחד על כיסא אחד מזה יותר מ-
שנה, הציעו לחולה את המקום שלהן. היא
התיישבה, והתחילה לדבר איתן. שתיהן
הגיעו למחלקה כל אחת בנפרד, עם התקפי
לב, והמתו עשרים דקות מבלי שאיש ייש
אליהן בכלל. רק אחרי-כך קיבלו את הכיסא
המשותף לשבת עליו.

«החולה פינתה מייד את הכיסא היקר.
ביא תיקח אותי הביתה, היא אמרה לי.
בעלה שבא. זה לא מקום בשביל חולים...
דברים אלה סיפרה השבוע לכתבת העולם

תור ארוך לגיהינום: חולים הרוצים להתקבל

ברע ואיבד את הכרתו. הרופאים חשו אליו.
הפקודה הראשונה שנתנו היתה להוציא
איתו למיסדרון. שם לא יראו אותו יתר

נים לו זריקה נגד כאבים ומגישים לו ל-
אכול.
כעבור מספר רגעים התחיל החולה לחוש

**בשבת, בחמש אחרי-הצהריים, הבי-
או אותי בעלי וקרובת-משפחה לבית-
חולים, אחרי שקיבלתי התקפת-לב. מחמש
אחרי הצהריים חיכיתי פה בעזרה הראשונה
עד עשר בלילה בלי טיפול. בעשר הרגש
תי מאוד לא טוב, אז נתנו לי חמצן ו-
העלו אותי למחלקת-לב. אחרי שלושה
שבועות התאוששתי, והתחלתי להסתובב.**

לפני יומיים הביאו אלינו למחלקה חר-
לה בן 48, אחרי התקפת-לב קשה. השכיבו
אותו בפרוודור. שם זה כמו תחנת-רכבת,
כל היום הולכים ובאים. הוא שכב שם
איוה יומיים, בקושי דיבר. אתמול הביאו
לו ארוחת-צהריים. הוא לא היה מסוגל
לאכול דבר, ולאף אחות לא היה זמן
להאכיל אותו. אני ניגשתי אליו והתחלתי
להאכיל אותו. אחרי כמה כפות, פתאום
ראיתי שהעיניים שלו נהפכות והוא נהיה
אפור בסנים. התחלתי לעקוץ: אחות, רופא,
אבל אף אחד לא בא. רצתי לחדר הרופ-
אים וצעקתי שהבן-אדם הזה לא מרגיש
טוב ושיבואו מהר לעזור לו. באו מהר.
אבל הוא כבר היה מת.

דברים אלה סיפרה השבוע לכתבת העולם
הזה מסעודה חזן, המאושפזת במחלקת-
לב בבית-החולים איכילוב בתל-אביב.

**הזדה בן 42 הגיע אלינו למחלקת
הקבלה. בעזרה הראשונה הוא סיפר
שיש לו כאבים בחזה, אבל משום מה כתבי
בכרטיס: כאבים בחזה, אבל החולה מרגיש
טוב. כשמגיע למחלקה העמוסה שלנו חר-
לה, שעל הכרטיס שלו רשום כי הוא מר-
גיש טוב, אין שמים אליו לב במיוחד. נות-**

שמות החולים מוסווים, כדי להגן עלי-
הם.